

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 7. júna 2012 v Bratislave v trestnej veci obvineného **M. D.** pre spolupáchateľstvo prečinu krádeže podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 26. októbra 2011, sp. zn. 6To 65/2011, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **M. D. s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Obvinený **M. D.** bol rozsudkom Okresného súdu Košice II zo 17. júna 2011, sp. zn. 6T 57/2011, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže vo forme spolupáchateľstva podľa § 20, § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

v dobe od 16.00 hod. dňa 05. októbra 2010 do 05.30 hod. dňa 06. októbra 2010 na ul. B. č. X. v K. prelepil čiernou páskou senzor pohybu vonkajšieho osvetlenia a s doposiaľ nestotožnenou osobou po vytrhnutí kovovej mreže sa vlámali do kancelárie pekárne U., z ktorej odcudzili ohňovzdornú pancierovú skriňu prichytenú o stenu s finančnou hotovosťou 5 816,60 eur, stravné lístky v hodnote 548,29 eur, z písacieho stola digitálny fotoaparát zn. NIKON v hodnote 5 673,38 eur, notebook zn. ALIENWARE (DELL) v hodnote 1 695,20 eur, čím spol. U., ul. B. č. X., spôsobili škodu vo výške 13 912,87 eur a poškodením zariadenia objektu škodu vo výške 50 eur.

Za to mu bol uložený podľa § 212 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Zároveň mu bola podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložená aj povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti U., K. so sídlom v K. na ul. B. č. X., škodu vo výške 6 364,80 eur.

O odvolaní obvineného M. D. proti vyššie citovanému rozsudku rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením z 26. októbra 2011, sp. zn. 6To 65/2011, takým spôsobom, že toto podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Dňa 20. februára 2012 podal obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne na súde prvého stupňa dovolanie proti vyššie uvedenému rozhodnutiu krajského súdu, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/ Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tak v tomto smere upozornil obvinený na to, že verejné zasadnutie konané dňa 26. októbra 2011, predmetom ktorého bolo prejednanie jeho odvolania sa uskutočnilo za prítomnosti náhradného obhajcu, a to napriek tomu, že v tom čase už nemal riadneho obhajcu z dôvodu vypovedania plnej moci, ku ktorému došlo písomnou formou dňa 06. októbra 2011 (súdu doručené dňa 07. októbra 2011). Postup súdu, ktorý rozhodol za takejto situácie považuje pritom za v rozpore jednak s ust. § 42 ods. 1 Tr. por., z ktorého znenia je zrejmé, že náhradný obhajca sa ustanovuje, ale aj koná len popri zvolenom alebo ustanovenom riadnom obhajcovi, ako i široko koncipovaným právom na obhajobu. Obvinený je toho názoru, že neexistenciu riadne zvoleného alebo ustanoveného obhajcu nemožno nahradiť ani povinnosťou obhajcu skôr zvoleného alebo ustanoveného uvedenou v § 43 ods. 3 Tr. por., nakoľko aj toto ustanovenie nevyhnutne predpokladá, že obvinený má v akejkoľvek procesnej pozícii buď zvoleného alebo ustanoveného nového obhajcu.

Čo sa týka ďalšieho dôvodu dovolania, a síce, že vo veci konali sudcovia, ktorí mali byť vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania (§ 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.), tak tento odôvodnil tým, že potom čo sa dňa 20. októbra 2011 od náhradného obhajcu dozvedel, že príslušný senát odvolacieho súdu ho odsúdi, aj keby mal silný argument na preukázanie svojej nevinu, písomným podaním dňa 24. októbra 2011 – teda bezodkladne

v zmysle § 31 ods. 4 Tr. por. s prihliadnutím na jeho osobné pomery a možnosti, podal námietky zaujatosti uvedeného senátu, o ktorej však tento práve s poukazom na to, nebola vznesená bezodkladne (§ 32 ods. 6 Tr. por.) nerozhodol. Rovnako pritom obvinený nesúhlasí ani s tým názorom konajúceho senátu krajského súdu, vyjadreným v napadnutom rozhodnutí, že podaná námietka sa týkala všetkých sudcov krajského súdu, a teda že bola všeobecná. Ako totiž podotkol, táto sa týkala a mohla sa týkať len toho sudcu, resp. senátu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie.

Na základe vyššie uvedeného má teda obvinený za to, že senát krajského súdu mal rozhodovať o vznesenej námietke a meritórne rozhodnúť vo veci až potom, čo by rozhodnutie o námietke zaujatosti nadobudlo právoplatnosť. Uvedené skutočnosti pritom podľa jeho názoru zároveň odôvodňujú i dôležitosť dôvodov na prikázanie veci inému súdu v zmysle § 388 ods. 2 Tr. por.

A napokon v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. namietal obvinený v prvom rade nezákonnosť zisťovania výšky škody, kedy sa orgány činné v trestnom konaní mali uspokojiť len s vyjadrením poškodeného (ktoré je navyše v rozpore s určením škodovej komisie), bez vyžiadania si akýchkoľvek listinných dôkazov. Správne určenie skutočne spôsobenej škody je pritom rozhodujúcim kritériom pre posúdenie, či ide o trestný čin ako i základným predpokladom pre správne rozhodnutie o uplatňovanom nároku na náhradu škody.

Ďalej poukázal na to, že nie je možné vylúčiť ani tú možnosť, že páchatelom, resp. páchatelmi mohli byť aj iné osoby ako on, nakoľko z obsahu záznamu z kamerového systému boli zachytení dvaja páchatelia, ale vzhľadom na výšku jeho postavy mohlo byť preukázané, že on sa vlámania ani zalepenia fotobunky nezúčastnil.

Rovnako obvinený upozornil aj na nezákonnosť zistenia biologickej stopy nájdenej na neurčenej časti lepiacej pásky, ktorou mal byť pred vstupom do objektu údajne prelepený snímač pohybu, čo malo predstavovať v podstate jediný dôkaz o jeho vine. Pochybnosti pritom vyvstávajú z toho, na pokyn policajtov, aby nikto neprišiel do kontaktu s miestom činu, nebol ani jeden zo zamestnancov či vedúcich prevádzky predmetného objektu pri zaisťovaní stôp prítomní, pričom ako prvý si takého prelepenia mal všimnúť práve policajt. V tejto súvislosti poukázal zároveň i na vyhotovené fotografie z miesta činu,

kde pri fotografovaní stôp je viditeľné, že svetlo nad snímačom pohybu svieti, čo podľa neho svedčí o tom, že niekto musel bezprostredne pred rozsvietením svetla s páskou manipulovať, príp. práve nalepiť. Ako ďalšiu pochybnosť uviedol potom obvinený tú skutočnosť, že sa predpokladá, že biologická stopa bude pri mieste, kde je pretrhnutá páska, kde ju páchatel odkusoval alebo použil na pretrhnutie zuby, čo však ale znalkyňa PhDr. J. Č. nevedela v danom prípade potvrdiť a jednoznačne potvrdila len to, že je možný sekundárny prenos DNA na rozličné predmety. A napokon obvinený zdôraznil v tomto ohľade i to, že okrem vzorky zaznamenatej v databáze KEÚ mu bolo odobraté DNA ešte trikrát po tom, bez udania dôvodu a bez zaznamenania.

S poukazom na vyššie uvedené preto obvinený M. D. navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 rozsudkom vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a súčasne aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a podľa § 388 ods. 2 Tr. por. vec prikázal inému súdu toho istého druhu a stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Dňa 26. marca 2012 bolo na príslušný prvostupňový súd doručené i písomné vyjadrenie prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II k predmetnému dovolaniu, z ktorého obsahu je zrejmé, že tento sa s rozsudkom Okresného súdu Košice II zo 17. júna 2011, sp. zn. 6T 57/2011, stotožňuje a považuje ho za zákonný, a preto navrhuje dovolaniu obvineného nevyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnené dovolacie dôvody považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné upozorniť v prvom rade na tú skutočnosť, že v zmysle § 371 ods. 4 veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

S poukazom na to potom dovolací súd zisťoval, či boli všetky v dovolaní uvádzané skutočnosti zo strany obvineného namietané už skôr, pričom dospel k takému záveru, že pri jednom z uplatnených dôvodov táto podmienka splnená nebola.

Z obsahu predloženého spisového materiálu je totiž zrejmé, že hoci obvinený vedel, že ním zvolený obhajca Mgr. T. M. mu v priebehu odvolacieho konania vypovedal plnú moc a že na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. októbra 2011, na ktorom bolo vynesené napadnuté rozhodnutie bol prítomný „len“ (v tej dobe nemal zvoleného ani ustanoveného žiadneho nového obhajcu) jemu odvolacím súdom skôr ustanovený náhradný obhajca JUDr. A. T., túto okolnosť až do momentu podania dovolania vôbec nenamietal, a z toho

dôvodu sa ňou s ohľadom na vyššie citované ustanovenie v danom konaní nebolo potrebné ani zaoberať. Aj napriek uvedenému nedá však dovolaciemu súdu nepoukázať na to, že z predloženého spisu vyplýva, že obvinenému bola zo strany náhradného obhajcu poskytnutá kvalifikovaná obhajoba.

Čo sa týka pritom ďalšej výhrady obvineného, odôvodňujúcej podľa jeho názoru naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., tak túto považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako za neopodstatnenú, a to z toho dôvodu, že i podľa jeho názoru nebola námietka zaujatosti smerujúca voči konajúcemu senátu krajského súdu zo strany obvineného vznesená bezodkladne, len čo sa dozvedel o dôvodoch vylúčenia (§ 31 ods. 4 Tr. por.), a teda nebolo potrebné o nej v zmysle ust. § 32 ods. 6 Tr. por. konať.

A napokon v súvislosti s námietkami uvádzanými zo strany obvineného pod dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. považuje dovolací súd za nevyhnutné zdôrazniť v prvom rade tú skutočnosť, že všetky tieto predstavovali vlastne ťažisko obhajoby obvineného v rámci celého konania, a preto sa nimi konajúce súdy vo svojich rozhodnutiach aj pomerne podrobne zaoberali, pričom pokiaľ ide o tomu zodpovedajúce zdôvodnenie, tak s týmto sa i Najvyšší súd Slovenskej republiky plne stotožnil. Žiadne porušenie zákona pri vykonávaní dôkazov, tak ako sa toho domáhal obvinený, teda ani on nezistil.

Konkrétne vo vzťahu k určení skutočne spôsobenej škody treba pritom ďalej poznamenať tiež to, že je na zvážení súdu prvého, resp. druhého stupňa, koľko a aké dôkazy považuje za dostatočné na preukázanie jej výšky. Akýkoľvek prieskum je zo strany dovolacieho súdu už v tomto smere vylúčený.

Aj napriek tomu možno ale podotknúť, že nie je pravdou, že by sa príslušné orgány uspokojili len s vyjadrením poškodeného, pretože v tomto smere boli zabezpečené i viaceré listinné dôkazy, medzi nimi i znalecké posudky z príslušných odborov.

A na záver predovšetkým pokiaľ ide o výhrady obvineného týkajúce sa hodnotenia zaistenej biologickej stopy na čiernej lepiacej páske, ktorou bol prelepený snímač pohybu, ako aj toho, že páchatel'om, resp. páchatel'mi mohli byť príp. aj iné osoby je nevyhnutné poukázať na tú skutočnosť, že tak zo znenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/

Tr. por., ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné, a že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako preto nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Námietky smerujúce k revízii či náprave skutkových zistení, ako i k inému hodnoteniu vo veci vykonaných dôkazov treba teda s poukazom na vyššie uvedené považovať v danom prípade za irelevantné.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciate tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 7. júna 2012

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová